

Arrest

nr. 270 287 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 november 2019, diende op 7 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 22 juli 2021.

1.3. Op 26 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale

bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 29 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Jemenitische nationaliteit en bent u geboren in Khur Maksar in de provincie Aden. U bent gehuwd met S.M.A. en samen hebben jullie twee kinderen. Ze bevinden zich allen nog in Jemen.

U verliet Jemen in 2011 omdat de moslimbroeders aan de macht kwamen. U was een opposant en nam reeds sinds 2007 deel aan demonstraties. Hierdoor werd u meermaals gearresteerd en ondervraagd. Ook kwam u op voor de mensen- en vrouwenrechten, waardoor men u als een atheïst zag. U ging daarom naar Saudi-Arabië en keerde in 2014 éénmalig terug naar Jemen. U zette wel uw activisme verder via sociale media. U werd in 2015 in Jemen ondanks uw afwezigheid veroordeeld tot executie omdat u de islam niet volgde.

In 2018 vernam u van een Saudische kennis dat de Saudische autoriteiten u zouden kunnen arresteren en terugsturen naar Jemen, waarop u besloot Saudi-Arabië te verlaten. U reisde vervolgens via Marokko naar Spanje. Daar vroeg u op 2 februari 2018 internationale bescherming aan, wat u ook verkreeg. U verliet Spanje eind 2018 echter reeds voordat u een antwoord ontving op uw verzoek tot internationale bescherming. Dit omdat u er niet geholpen werd en ze u na drie dagen uit het opvangcentrum te Caceres hebben gezet omdat u de regels overtrad en één nacht buiten het opvangcentrum doorbracht. Ook zei de organisatie Accem, die instond voor de opvang, dat u weg moest gaan en dat men mensen zoals u niet nodig had in Spanje. Daarnaast ging u ook meermaals naar het ziekenhuis, maar weigerde men u te behandelen. Ze gaven u wel pijnstillers en zuurstof, maar verwezen u telkens door naar de organisatie Accem om verdere behandelingen te bekomen. Tevens stelt u niet te kunnen werken in Spanje doordat u geen documenten had. U vermoedt ook dat Spanje u aan uw lot zal overlaten bij terugkeer en dat u op straat zal moeten slapen.

Vervolgens ging u naar Nederland, alwaar u op 11 juni 2019 eveneens een verzoek tot internationale bescherming indiende. Echter werd Spanje in het kader van de Dublinprocedure als het verantwoordelijke land gezien, maar gezien u van de radar verdween voordat u kon worden getransfereerd, verwierp Nederland uw verzoek tot internationale bescherming op 15 oktober 2019 en beschouwde men Spanje nog steeds als het verantwoordelijke land. U verliet Nederland in november 2019 en reisde naar België waar u op 7 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een veroordeling tot executie van de rechtbank te Jemen; de overlijdensakte van uw broer met een attest betreffende de overlijdensplaats en de erfgenamen; de identiteitskaart van uw overleden broer; twee krantenartikels over toen de veiligheidsagenten uw huis zijn binnengedrongen; identiteitsdocumenten van uw echtgenote en uw twee kinderen; een USB-stick met video's over u en een video waarop een collega van u wordt geslagen door het moslimbroederschap.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Dit kan met name worden afgeleid uit het samenlezen van verschillende stukken in uw administratief dossier. Zo blijkt uit het antwoord van de Nederlandse Immigratie en Naturalisatiedienst van 18 december 2021 aan de

Belgische autoriteiten, dat uw verzoek om internationale bescherming in Nederland op 15 oktober 2019 werd verworpen omdat Spanje als het verantwoordelijke land voor uw verzoek tot internationale bescherming werd beschouwd. Op 13 december 2019 bevestigde het Officina de Asilo y Refugio van het Spaanse Ministerio del Interior aan de Belgische autoriteiten dat zij uw terugname aanvaardden onder artikel 18, 1, B) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, waarin wordt gesteld dat de verantwoordelijke lidstaat een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Tot slot blijkt uit de vermelding "M" in het veld "Mark Status" van het document "Eurodac Search Result" van 17 mei 2021, dat u over een internationale beschermingsstatus beschikt in één van de EU-lidstaten waar een verzoek van u werd geregistreerd (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit hetzelfde stuk blijkt dat uw verzoeken werden geregistreerd in Spanje, Nederland en België, land van uw onderhavig verzoek. Gezien uw verzoek in Nederland werd verworpen en Spanje zich kenbaar maakte als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van uw verzoek volgt uit het voorgaande dat er u een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd. Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Spanje (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.2, 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de hierboven besproken stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er op uw naam verzoeken om internationale bescherming werden ingediend in Spanje en in Nederland. Daarenboven geeft u ook zelf toe in Spanje te zijn gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en opvang gekregen te hebben (CGVS, p.5-6). In Nederland zou u zich bewust aan de procedure hebben onttrokken (CGVS, p. 7). Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedures waarvan sprake in te leiden. In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 juli 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de

realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties –zijnde dat u uit de opvang zou zijn gezet, dat u niet gewenst was in Spanje en dat u geen adequate medische hulp zou hebben ontvangen (CGVS, p.8, 11) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de

toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk kon rekenen op medische bijstand in Spanje. U stelt namelijk dat men u in het ziekenhuis snel hielp en dat u pijnstillers kreeg en ook een keer zuurstof (CGVS, p.11). Bovendien verwezen ze u in het ziekenhuis door naar de organisatie Accem en gaven ze aan dat ze u na contact met hen wel verder zouden kunnen helpen en behandelen (ibid.). Bijgevolg toont u niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van Spanje geconfronteerd kunnen worden. Er moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft uw verklaringen dat u uit het opvangcentrum werd gezet na het overtreden van de regels (CGVS, p.8) dient te worden opgemerkt dat u nadien geen enkel initiatief nam om onderdak te vinden. U stelt namelijk dat er u geen nieuwe opvang heeft proberen verkrijgen omdat die er niet was (CGVS, p.9). Ook heeft u geen beroep gedaan op andere organisaties die instaan voor vluchtelingen (ibid.). Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u op straat wordt gezet louter en alleen omdat u één nacht elders doorbracht.

Voorts is het weinig waarschijnlijk dat een organisatie zoals Accem, die zich ontfemt over vluchtelingen en zorgt voor opvang voor vluchtelingen, zaken zou zeggen als 'ga weg en we willen je hier niet meer zien' omdat u een vrachtwagenchauffeur zou zijn en geen dokter of ingenieur (CGVS, p.8). Bovendien moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p.9). U slaagt er dan ook niet in om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De veroordeling tot executie van de rechtbank te Jemen, de overlijdensakte van uw broer met een attest betreffende de overlijdensplaats en de erfgenamen, de identiteitskaart van uw overleden broer, de twee krantenartikels over toen de veiligheidsagenten uw huis zijn binnengedrongen en de USB-stick met video's over u en een video waarop een collega van u wordt geslagen door het moslimbroederschap betreffen namelijk uw problemen in Jemen, die gezien uw verblijfsstatus in Spanje niet ter discussie staan in deze beslissing. Wat betreft de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en uw twee kinderen dient te worden opgemerkt dat deze enkel hun identiteit bevestigen, hetgeen in deze beslissing niet word betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen. “

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 57/6, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker uit twijfels omtrent de vraag of hij effectief over de internationale beschermingsstatus beschikt, omdat die status werd toegekend toen hij zich reeds in België bevond, waar hij een beslissing *26quater* heeft gekregen.

Hij stelt dat hij in Spanje onvoldoende toegang tot opvang en integratiemogelijkheden had, waardoor hij verhinderd werd om te werken, huisvesting te vinden en zelfstandig te overleven.

Hij wijst erop dat hij medische problemen heeft en dat hij in Spanje geen medische zorgen heeft gekregen, behoudens de dringende medische hulp.

Uit beschikbare landeninformatie blijkt volgens hem dat de Spaanse overheid te kort schiet in de opvang en opvolging van vreemdelingen, nu een begeleiding slechts voorzien wordt voor 18 maanden, wat te kort is om zelfstandig te kunnen overleven. De overgang naar zelfstandig wonen zou beperkt worden door de overbelasting van het opvangsysteem en de te hoge kosten en beperkte toegang tot de huurmarkt.

Hij vervolgt dat hij niet alleen geen verblijfsdocumenten heeft, maar ook niet beschikt over de vaardigheden die vereist zijn om zelfstandig te kunnen overleven in de maatschappij. Omdat zijn vrienden Spanje ondertussen ook verlaten hebben, zou hij er niet meer over een sociaal vangnet beschikken. Het zou van hem niet verlangd kunnen worden beroep te doen op vluchtelingenorganisaties voor hulp en bijstand nu de verplichtingen in hoofde van de Spaanse overheid niet afgewenteld kunnen worden op dergelijke organisaties.

2.2. Nieuwe stukken

Er werden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de *Procedurerichtlijn*).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Spanje.

Volgens het "*Eurodac Search Result*" heeft verzoeker inderdaad de internationale bescherming gekregen in Spanje (AD CGVS, 4, blauwe map, landeninformatie, stuk 1, "*Eurodac Search Result*" van 5

november 2019). Immers de verschillende lidstaten markeren personen met internationale bescherming met de letter "M" in het Eurodac-systeem en de lidstaten waar vervolgens opnieuw een verzoek wordt ingediend, nemen diezelfde markering over (AD CGVS, 4, blauwe map, landeninformatie, nota "EURODAC HIT "M", 8/1/2020, update 2/8/2021, CEDOCA). Voorgaande vaststelling wordt verder ondersteund door de volgende documenten in het administratief dossier: i) het akkoord tot terugname van de Spaanse autoriteiten van 13 december 2019 op grond van artikel 18, 1, b) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (AD CGVS, 4, blauwe map, landeninformatie, stuk 2, "*terugnameverzoek Spanje + aanvaarding terugname Spanje*" van 5 november 2019); ii) het antwoord van de Nederlandse autoriteiten op het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten waarin gesteld wordt dat de Spaanse autoriteiten nog steeds verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het onderzoek (AD CGVS, 4, blauwe map, landeninformatie, stuk 3 "*terugnameverzoek Nederland + doorverwijzing Spanje*") en; iii) de eurodachit van 17 mei 2021 (AD CGVS, 4, blauwe map, landeninformatie, stuk 4 "*eurodachit 17/05/2021*").

Voor zover verzoeker de correctheid van de informatie in vraag zou stellen waarop de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat hem een internationale beschermingsstatus verleend werd in Spanje, m.n. voormelde Eurodac-hit met "M"-markering, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan een blote bewering. Hij geeft geen concrete aanwijzing waaruit zou blijken dat onterecht een "M"-markering – waarmee wordt aangegeven dat een lidstaat van de Europese Unie het verzoek om internationale bescherming heeft ingewilligd – werd aangebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hem geen internationale bescherming werd verleend in Spanje of, zoals uiteengezet *infra*, waaruit blijkt dat de internationale bescherming aan hem verleend door Spanje niet langer actueel is of ontoereikend is.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaring van verzoeker en het zeer summiere betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker vertrok naar eigen zeggen uit Spanje omdat hij er niet geholpen werd, hij door de organisatie Accem werd buitengezet, hij geen antwoord kreeg op zijn verzoek om internationale bescherming, hij niet geholpen werd voor zijn medische problemen, hij er niet kon werken en omdat hij in Spanje niet over de nodige vaardigheden beschikt en er geen netwerk meer heeft.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de

verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38)

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Spanje sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker tracht de situatie in Spanje te schetsen door te citeren uit het “AIDA Country Report Spain”, 2020 update (hierna: het AIDA rapport) en uit “Study Report the integration of refugees in Roemania, Belgium, Germany Spain and Sweden”, april 2017 (hierna: het “Study Report”). In het citaat uit het AIDA rapport leest de Raad dat het opvangsysteem uit drie fases bestaat die een verzoeker om internationale bescherming doorloopt ook al wordt intussen de internationale beschermingsstatus toegekend. Verzoekers krijgen tijdens de eerste fase van de tijdelijke opvang een opleiding in culturele oriëntatie, taal en werk met het oog op het vergemakkelijken van hun integratie. Tijdens de tweede fase, waarin verzoekers worden voorbereid op hun zelfstandigheid, verlaten de verzoekers hun tijdelijke opvang, ontvangen zij financiële ondersteuning om hun basisuitgaven te bekostigen en een normaal leven op te starten en kunnen zij beroep doen op intensieve taalcursussen en programma’s met het oog op toegang tot tewerkstelling. Daarnaast kan financiële ondersteuning geboden worden voor bepaalde uitgaven waaronder gezondheid, onderwijs, geboorte en opleiding. De eerste en tweede fase lopen gedurende een periode van 18 maanden, die verlengd kan worden voor kwetsbare personen. In het AIDA rapport wordt hierbij aangestipt dat het moeilijk is om na de zes maanden reeds een graad van zelfredzaamheid en autonomie aan de dag te leggen vooral voor de verzoekers die de Spaanse taal nog niet machtig zijn. Met betrekking tot huisvesting wordt in het AIDA rapport uiteengezet dat er een gebrek is aan beschikbaarheid van sociale woningen en dat er onvoldoende financiële ondersteuning is voor het betalen van de huur. Ook al zijn er NGO’s aanwezig die asielzoekers helpen bij het zoeken naar huisvesting, is er geen gespecialiseerde dienst die begunstigten helpt met het vinden van een woonst. In de “Study Report” wordt dienaangaande nog opgemerkt dat de meeste verhuurders als huurvoorwaarde vragen om één of twee loonfiches voor te leggen en een waarborg te betalen. In het rapport wordt ook melding gemaakt van de hoge huurprijzen en het gebrek aan opvang. In het citaat uit “cidob.org” leest de Raad dat er weinig gegevens beschikbaar zijn omtrent de leefomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming, maar dat het wel geweten is dat de toekenning van internationale bescherming vaak gebeurt nadat de vreemdelingen de opvang reeds hebben moeten verlaten. Daarnaast wordt uiteengezet dat Spanje het land is met het laagste erkenningspercentage in Europa. Of ze nu erkend zijn of niet, bevinden de meeste mensen zich in een situatie die gelijkaardig is aan de situatie van de rest van de migranten, zijnde een precare tewerkstellingsmarkt met grote werkloosheid en een overvolle huisvestingsmarkt. Waar verzoeker meent dat uit voorgaande landeninformatie blijkt dat de Spaanse overheid tekort schiet in de opvang en opvolging van vreemdelingen, nu een begeleiding slechts voorzien wordt voor 18 maanden en de overgang naar zelfstandig wonen beperkt wordt door de overbelasting van het opvangsysteem en de te hoge kosten en beperkte toegang tot de huurmarkt, kan de Raad hem niet bijtreden. De Raad stelt vast dat uit die informatie, zoals *supra* weergegeven en in samenhang gelezen met verzoekers persoonlijke verklaringen zoals verder *infra* wordt besproken, niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Spanje zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Spanje. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals reeds *supra* uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij terecht komt in een toestand van verregaande materiële deprivatie en dit buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om. Van verzoeker, die internationale bescherming geniet in Spanje, mag dan ook worden verwacht dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee hij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden.

In casu ligt de situatie voor van een man van 37 jaar. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud van 22 juli 2021 dat verzoeker op zeer algemene wijze melding maakte van de problemen die hij in Spanje zou hebben gekend. Zo verklaarde hij dat hij geen nieuwe opvang kon krijgen omdat er geen andere organisaties zijn die vluchtelingen helpen (CGVS verhoor, p. 9), zijn advocaat van niets op de hoogte was (CGVS verhoor, p. 9), hij de overheid niet kon contacteren omdat hij en zijn vrienden de Spaanse taal niet machtig waren (CGVS verhoor p. 10). Daarnaast verklaarde hij dat men hem niet wilde helpen (CGVS verhoor p. 10).

Volgens verzoekers verklaringen had hij Spanje verlaten vooraleer hij kennis nam van de hem toegekende internationale beschermingsstatus door de Spaanse autoriteiten. Hieruit volgt dat verzoeker aldus in Spanje zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming nog niet heeft doen laten gelden. De pertinente motieven van de commissaris-generaal luiden dienaangaande als volgt en worden door verzoeker niet weerlegd: *“Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”*

Met betrekking tot zijn situatie als verzoeker van internationale bescherming, en waar hij in zijn verzoekschrift volhardt dat hij in Spanje onvoldoende toegang kreeg tot opvang en integratiemogelijkheden, waardoor hij verhinderd werd om zelfstandig te werken, huisvesting te vinden en zelfstandig te overleven, gaat hij eraan voorbij dat hij geen stappen heeft gezet om nieuwe opvang te verkrijgen nadat hij door de organisatie Accem zou zijn buiten gezet (CGVS verhoor, p. 9). Bovendien acht de Raad het samen met de commissaris-generaal weinig waarschijnlijk dat een organisatie verzoeker zou buitenzetten enkel omdat hij één nacht elders zou hebben geslapen (CGVS verhoor, p. 8). Door louter te volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, is verzoeker niet in staat op die vaststellingen een ander licht te werpen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in Spanje geen medische zorgen heeft gekregen, behoudens de dringende medische hulp, stelt de Raad vast dat verzoeker nochtans verklaarde dat hij toen hij erg ziek was via de organisatie Accem snel geholpen werd, een pijnstiller kreeg en ook zuurstof (CGVS, verhoor, p. 11). Dat hij verstoken zou zijn gebleven van medische hulp, hoewel hij die nodig had, wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker aankaart dat hij niet over de vaardigheden beschikt die vereist zijn om zelfstandig te kunnen overleven in de maatschappij, merkt de Raad op dat verzoeker, zoals *supra* werd besproken, nochtans zelf landeninformatie heeft bijgebracht waaruit blijkt dat verzoekers voorbereid worden op hun zelfstandigheid daar ze beroep kunnen doen op intensieve taalcursussen en hen programma's met het oog op de toegang tot de arbeidsmarkt wordt aangeboden (zie *supra*). Verzoeker verliet Spanje na een verblijf van enkele maanden (CGVS verhoor p. 5 en 6) en verklaarde zelf er niet zo lang te hebben verbleven (CGVS, verhoor, p. 6), terwijl de eerste en de tweede fase in het opvangsysteem lopen over een periode van 18 maanden, tijdens dewelke wordt ingezet op integratie. Dat verzoeker aldus voor die periode ervoor opteerde om Spanje reeds te verlaten en hij de volgens hem nodig geachte basisvaardigheden niet heeft aangeleerd, is derhalve geenszins te wijten aan een nalatig handelen van de Spaanse overheid, doch betreft een loutere persoonlijke keuze in hoofde van verzoeker die aan de Spaanse overheid niet ten laste kan worden gelegd.

Dat verzoeker in Spanje niet over een sociaal vangnet beschikt, getuigt evenmin van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt verder niet dat statushouders de toegang tot de arbeidsmarkt worden ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. Van verzoeker mag overigens ook worden verwacht dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden. In deze zin treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij motiveert dat verzoeker, in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, niet aantoont dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Uit zijn verklaringen en uit wat voorgaand werd uiteengezet blijkt niet dat verzoeker in Spanje daartoe enige stappen heeft ondernomen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud ontwaart de Raad geen persoonlijke ervaringen op basis waarvan besloten kan worden dat verzoeker terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad ontwaart uit het verzoekschrift evenmin concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoeker buiten zijn wil om verhinderd zou zijn geweest om zijn rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoeker de nodige initiatieven daartoe zou hebben genomen. De Raad kan op geen enkele wijze afleiden dat verzoeker enige poging zou hebben ondernomen om in Spanje bij officiële instanties of NGO's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zou zijn ontzegd. Daarentegen blijkt dat, zoals reeds *supra* uiteengezet, verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om opvang te vinden nadat hij door Accem zou zijn buitengezet (CGVS, verhoor, p. 9), waarbij het dient te worden herhaald dat dergelijke verklaring niet geloofwaardig is (zie *supra*). Bovendien geeft verzoeker geen blijk van andere stappen die hij heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden nu hij Spanje verliet vooraleer zijn status werd toegekend. Dat hij de nodige stappen niet heeft ondernomen, wordt eveneens bevestigd door verzoekers verklaring dat hij geen andere organisaties contacteerde en zich niet geïnformeerd heeft naar zijn asielprocedure (CGVS verhoor, p. 9). De Raad vervolgt dat het loutere gegeven dat financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de internationale beschermingsstatus op zich geen schending uitmaakt van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Om in het eigen onderhoud te kunnen voorzien, is het vinden van werk hierbij cruciaal. Waar verzoeker zonder meer poneert dat er in Spanje hem geen werk gegeven zal worden en hij er niet welkom zal zijn (CGVS verhoor, p. 10) kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete ervaringen heeft weergegeven waaruit blijkt dat hij de toegang tot werkgelegenheid zou zijn ontzegd. De Raad wijst erop dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij blijvend ernstige inspanningen levert om werk te vinden.

Dat er sprake zou zijn van zeer verregaande materiële deprivatie klemmt bovendien des te meer met de vaststelling dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen problemen in Spanje te hebben gekend met de Spaanse autoriteiten (CGVS, verhoor p. 11).

De Raad besluit dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot zeer algemene beweringen omtrent de algemene situatie in Spanje, zonder in te gaan op zijn concrete situatie en ervaringen in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming in Spanje. De pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal worden door verzoeker niet weerlegd en bijgetreden door

de Raad: "Tevens dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk kon rekenen op medische bijstand in Spanje. U stelt namelijk dat men u in het ziekenhuis snel hielp en dat u pijnstillers kreeg en ook een keer zuurstof (CGVS, p.11). Bovendien verwezen ze u in het ziekenhuis door naar de organisatie Accem en gaven ze aan dat ze u na contact met hen wel verder zouden kunnen helpen en behandelen (ibid.). Bijgevolg toont u niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van Spanje geconfronteerd kunnen worden. Er moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft uw verklaringen dat u uit het opvangcentrum werd gezet na het overtreden van de regels (CGVS, p.8) dient te worden opgemerkt dat u nadien geen enkel initiatief nam om onderdak te vinden. U stelt namelijk dat er u geen nieuwe opvang heeft proberen verkrijgen omdat die er niet was (CGVS, p.9). Ook heeft u geen beroep gedaan op andere organisaties die instaan voor vluchtelingen (ibid.). Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u op straat wordt gezet louter en alleen omdat u één nacht elders doorbracht.

Voorts is het weinig waarschijnlijk dat een organisatie zoals Accem, die zich ontfenmt over vluchtelingen en zorgt voor opvang voor vluchtelingen, zaken zou zeggen als 'ga weg en we willen je hier niet meer zien' omdat u een vrachtwagenchauffeur zou zijn en geen dokter of ingenieur (CGVS, p.8). Bovendien moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p.9). U slaagt er dan ook niet in om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen." Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Spanje wordt nergens concreet aangetoond. Met zijn loutere bewering dat hij het opvangcentrum diende te verlaten, toont hij allerminst aan dat hij door toedoen van de Spaanse autoriteiten aan zijn lot werd overgelaten en de toegang tot huisvesting zou worden ontczgd. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden zoals *in casu* voorgesteld, volstaan evenmin om te gewagen van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

2.5. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker concreet aantoot dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.7. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO